

Елисавета Багряна

Рибар

Пристанището опустя. Рибарите се прибраха с потъмнели чела.
неподвижна и безплътна – като нарисувана – е водата
и в нея лодките – ято птици на почивка, със свити крила,
стоят, кацнали на своите отражения – забили връх в глъбината.

Във въздуха се носи, остър и горчив, мириса на разтопена смола:
изтеглил лодката си на брега, там долу, в пясъчното плато,
млад рибар, с разтворена на гърдите блуза и с димяща лула,
над нея се е надвесил, вдълбочен и мълчалив, като в тайнствено свято.

Че утре рано, лека като съновидение и бърза като мечта,
ще го понесе по резпенените гребени на океанските вълни
и обратно тук, може би никога вече, не ще го върне тя...

Но сега, здраво и безгрижно като дете, ще спи той през нощта
и неостъпно и властно – като любовница и съдба – ще му се присъни
непостижимата шир, която го зове в тайнствените си глъбини.

КРАЙ

© Елисавета Багряна

Източник: Словото

Набиране: Елена Николова

Издание: Елисавета Багряна. „Амазонка. Избрана лирика в два тома.“ „Български писател“. С. 1973

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/11713>]